

Αριθ. 1465/2015

Μονομελές Πρωτοδικείο Πειραιώς

(Ασφαλιστικά μέτρα)

Δικαστής: Δ. Νικολακοπούλου, Πρόεδρος Πρωτοδικών

Δικηγόροι: Δ. Βαγιανού, Γ. Αλμπούρας

Κατά τη διάταξη του άρθρου 49 του ν. 2121/ 1993, «όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί σε υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων.

Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαιίνεται το αρμόδιο Δικαστήριο». Με τη διάταξη αυτή, που προστατεύει τα συγγενικά δικαιώματα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, καθώς και των παραγωγών του υλικού φορέα του πνευματικού έργου, προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επίλυσης της διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης για το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της.

Ο νομοθέτης, έχοντας υπόψη του τις κατά το προγενέστερο δίκαιο δυσκολίες των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να προστατεύουν δικαστικά ή εξώδικα τα δικαιώματα των δικαιούχων δημιουργών, καθιέρωσε υπέρ των οργανισμών αυτών, για να επιτελέσουν τους σκοπούς τους, τρία δικονομικά προνόμια: α) οι οργανισμοί μπορούν να ενεργούν πάντα, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα, είτε η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση εξουσίας, είτε σε πληρεξουσιότητα κατά το άρθρο 54 § 3 και δεν χρειάζεται να διευκρινίζουν ποια είναι η ειδικότερη σχέση, που τους συνδέει με το δικαιούχο (άρθρο 55 § 2 εδ. β`), β) για τη δικαστική επιδίωξη των άνω αξιώσεων ο οργανισμός δεν είναι αναγκαίο να αναφέρει στο δικόγραφο όλα τα έργα των δικαιούχων, που εκπροσωπεί και για τα οποία ζητείται η δικαστική προστασία, αλλά αρκεί, κατ' εξαίρεση, η δειγματοληπτική αναφορά των έργων αυτών (άρθρο 55 § 3, Γ. Κουμάντου, Πνευματική Ιδιοκτησία, σ. 359-378 και 380 επ., Μ.Θ. Μαρίνου, Πνευματική Ιδιοκτησία, εκδ. 2000, σ. 251-272, 299-317, Κωνσταντίας Κυπρούλη, Το συγγενικό δικαίωμα των ερμηνευτών καλλιτεχνών, εκδ.2000, σ. 109-149, Διονυσίας Καλλινίκου, Τα θεμελιώδη θέματα του ν. 2121/1993, εκδ. 1994, σ. 158 επ., 164) και γ) τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από πληρεξουσιότητα (άρθρο 55 § 2 εδ. α`).

Το τεκμήριο αυτό είναι μαχητό και, όταν γίνεται επίκλησή του σε δίκη, ο αντίδικος μπορεί να αποδείξει ότι η αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη (Γ. Κουμάντου ό.π. σ. 368 σημ. 752). Περαιτέρω, οι ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 § 3 του ν. 2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα, που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Πέραν τούτου, όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το ν. 2054/1992 και αποτελεί, πλέον, αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου.

Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση, που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (άρθρο 5 § 2 του ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι ΗΠΑ, αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας. Περαιτέρω, από τη διάταξη του άρθρου 67 § 2 του ίδιου νόμου, ορίζεται ότι τα συγγενικά δικαιώματα διέπονται από το δίκαιο του κράτους, όπου πραγματοποιήθηκε η ερμηνεία ή η εκτέλεση ή όπου παρήχθησαν οι υλικοί φορείς ήχου ή εικόνας, ή ήχου και εικόνας, ή από όπου έγινε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, ή όπου έγινε η έντυπη έκδοση ή η δημόσια εκτέλεση (Μ. Θ. Μαρίνου, ό.π. σ. 302-303). Με την υπό κρίση αίτηση ο αιτών εκθέτει ότι είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των Ελλήνων ηθοποιών, κατά τις διατάξεις του νόμου περί πνευματικής ιδιοκτησίας, και ότι έχει τις προβλεπόμενες από τις σχετικές διατάξεις του νόμου αυτού αρμοδιότητες διαχείρισης, μεταξύ των οποίων και την είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής των μελών του. Οτι συνέταξε και δημοσίευσε νομίμως το

αναφερόμενο στην αίτηση αμοιβολόγιο και ότι με αυτό προσδιόρισε την εύλογη αμοιβή, μεταξύ των άλλων, για τα επιβατηγά πλοία των γραμμών της Αδριατικής και Ελληνικής Ακτοπλοΐας (νησιά Αιγαίου) σε 0,03 ευρώ ανά εισιτήριο για το έτος 2006, που εξακολουθεί να ισχύει.

Ότι η καθ'ης ναυτιλιακή εταιρεία, διατηρεί και εκμεταλλεύεται τα αναφερόμενα ταχύπλοα και συμβατικά πλοία, που εκτελούν τα απαριθμούμενα δρομολόγια στο Αιγαίο και την Αδριατική και διακινήθηκαν με αυτά οι καταμετρημένοι επιβάτες κατά το έτος 2013, και χρησιμοποίησε σε καθημερινή βάση, σε όλα τα δρομολόγια των πλοίων της, υλικούς φορείς ήχου και εικόνας με σκοπό την ψυχαγωγία των επιβατών, αφού σε όλους τους χώρους των πλοίων της έχει εγκαταστήσει τηλεοπτικούς δέκτες, οι οποίοι καθημερινά κατά το επίδικο έτος εξέπεμπαν ήχο και εικόνα με δημόσια παρουσίαση στο επιβατηγό κοινό έργων των ηθοποιών μελών του και, αν και οχλήθηκε σχετικώς, αρνείται να προσέλθει σε διαπραγμάτευση και συμφωνία για το καθορισμό της εύλογης και ενιαίας αμοιβής των δικαιούχων μελών του, που οφείλει να καταβάλει για το επίδικο χρονικό διάστημα, με βάση δε τα εκδοθέντα εισιτήρια, όπως εξειδικεύονται κατ' αριθμό, ποσά και δρομολόγια προορισμού για το έτος 2013, που διέθεσε η καθ'ης στους επιβάτες για να ταξιδέψουν με τα πλοία της με προορισμό το Ηράκλειο Κρήτης και την Αδριατική, του οφείλει, σύμφωνα με το αμοιβολόγιό του, για το έτος 2013, το συνολικό ποσό των 34.260 €. Ακολουθως, ο αιτών, επικαλούμενος επείγουσα περίπτωση, ζητεί να καθοριστεί προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής των δικαιούχων ηθοποιών μελών του στο ανωτέρω ποσό, να υποχρεωθεί η καθ'ης να του καταβάλει προσωρινά το εν λόγω ποσό, άλλως το ήμισυ τούτου, ήτοι 17.130 € και να υποχρεωθεί να του προσκομίσει καταλόγους με τα έργα, που χρησιμοποίησε κατά το επίδικο έτος, ώστε να προβεί στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και σε περίπτωση παράβασης της υποχρέωσής της αυτής να απειληθεί σε βάρος της καθ'ης χρηματική ποινή 1.000€ και τέλος να επιβληθούν σε βάρος της τα δικαστικά του έξοδα. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η υπό κρίση αίτηση αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπον φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, κατά την προκειμένη ειδική διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρ. 49 § 1 ν. 2121/ 1993 όπως ισχύει, 686 επ. ΚΠολΔ), απορριπτομένου του ισχυρισμού περί αναρμοδιότητας κατά τόπον του Δικαστηρίου τούτου προς εκδίκαση της προκειμένης αίτησης για το λόγο ότι η καθ'ης έχει την έδρα της στο Ηράκλειο Κρήτης και όχι στον Πειραιά, καθόσον η προσβολή ενός απόλυτου και αποκλειστικού δικαιώματος, όπως είναι το συγγενικό δικαίωμα, ήτοι αυτό των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, ως προς τις συγκεκριμένες εξουσίες του άρθρου 46 ν. 2121/1993, όπως ισχύει, είναι πράξη παράνομη και εφόσον είναι και υπαίτια, συνιστά αδικοπραξία, επειδή ενέχει εναντίωση προς την αποκλειστική εξουσία του δικαιούχου, ο δε εφαρμοστής του νόμου περί προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας, προσφεύγει στις γενικές διατάξεις για την αδικοπραξία, όταν οι ειδικές διατάξεις του νόμου αυτού παρουσιάζουν κενό, όπως με τα θέματα της παραγραφής (Μ. Μαρίνος, η προσβολή του δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων ΕλλΔνη 35. 1441 επ.).

Εν προκειμένω, στην αίτηση αναφέρεται ότι η καθ'ης εκμεταλλεύεται παράνομα τις ερμηνείες των μελών του αιτούντος στερώντας σκόπιμα, μεθοδευμένα και συστηματικά απ' όλους τους δικαιούχους-ηθοποιούς την εύλογη και νόμιμη αμοιβή τους. Κατά συνέπεια, αφού ο Πειραιάς αποτελεί έναν από τους τόπους επέλευσης του γενεσιουργού γεγονότος της ζημίας, το παρόν Δικαστήριο είναι κατά τόπον αρμόδιο να επιληφθεί της ένδικης διαφοράς, αφού ισχύει η συντρέχουσα δωσιδικία της αδικοπραξίας (άρθρ. 35 ΚΠολΔ) και τα περί του αντιθέτου επικαλούμενα από την καθ'ης είναι αβάσιμα και απορριπτέα. Περαιτέρω, η ένδικη αίτηση είναι

επαρκώς ορισμένη, καθόσον περιέχει όλα τα αναγκαία στοιχεία για την κατά νόμο θεμελίωσή της, αφού για την πληρότητα του δικογράφου, ως προς την ενεργητική νομιμοποίηση του αιτούντος, αρκεί η αναφορά ότι ο τελευταίος εκπροσωπεί όλους τους δικαιούχους της κατηγορίας του, εντός της Ελληνικής Επικράτειας, ως ο μόνος αντιπροσωπευτικός οργανισμός του συνόλου τούτων, χωρίς να απαιτείται ονομαστική απαρίθμηση όλων των δικαιούχων της εύλογης αμοιβής και όλων των έργων στα οποία συμμετείχαν, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά τούτων, όπως περιλαμβάνεται στο δικόγραφο της κρινόμενης αίτησης και χωρίς να χρειάζεται η επίκληση συγκεκριμένων συμβάντων από τα οποία να προκύπτει η εκ μέρους των δικαιούχων μεταβίβαση στον οργανισμό της διαχείρισης και προστασίας των περιουσιακών τους δικαιωμάτων ή η χορηγηθείσα σ' αυτόν πληρεξουσιότητα (ΕφΑθ 4419/ 2012 ΔΕΕ 2013. 681, ΕφΘ 1810/2012 Αρμ 2013. 1660), απορριπτομένου ως αβάσιμου του σχετικού ισχυρισμού περί αοριστίας, που προβάλλει η καθ' ης. Επίσης απορριπτέα είναι η ένσταση της καθ' ης περί ελλείψεως ενεργητικής νομιμοποίησης του αιτούντος για το λόγο ότι αρκετοί δικαιούχοι, που φέρονται να εκπροσωπούνται από τον αιτούντα, έχουν ήδη αποβιώσει, αφού σύμφωνα με την § 2 του άρθρου 55 του ν. 2121/1993, δεν είναι αναγκαίο να διευκρινίζεται από τον αιτούντα η σχέση που τον συνδέει με το δικαιούχο, καθόσον ο αιτών νομιμοποιείται και μπορεί πάντα να ενεργεί, δικαστικώς ή εξωδικώς, στο δικό του και μόνο όνομα (ΕφΘ 2187/2008, ΠΠρΑθ 647 και 815/2006, ΜΠρΑθ 5699/2011, ΜΠρΑθ 8486/2011, ΜΠρΑθ 1062/2002, 3155/2003, 2241/2006).

Εξάλλου το συγγενικό δικαίωμα των δικαιούχων μελών προστατεύεται για χρονικό διάστημα πενήντα ετών μετά την ημερομηνία της ερμηνείας ή της εκτέλεσης ή της πρώτης παρουσίασης στο κοινό της υλικής ενσωμάτωσής της. Περαιτέρω, η αίτηση είναι νόμιμη, ερειδομένη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 § 1, 3, 46, 47, 49, 54- 58, 67 ν. 2121/93, όπως ισχύει με τους ν. 3057/2002 και 3905/2010, 2, 3, 4, 5, 7, 12 της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης, που κυρώθηκε με τον ν. 2054/92, 682 επ., 728 § 1 ζ', 729 § 2, 731, 732 και 176 ΚΠολΔ. Άλλωστε, είναι το ίδιο το άρθρο 49 § 1 εδ. δ' ν. 2121/1993, που προβλέπει την προσωρινή επιδίκαση της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, εφόσον τούτο συνάγεται σαφώς από το ότι η διάταξη του εδαφίου δ' δεν ορίζει μόνον για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής, αλλά και τους όρους πληρωμής αυτής. Ουδείς, λοιπόν, λόγος θα υπήρχε να θεσπισθεί η παραπάνω ρύθμιση, παρά μόνον για να ορίσει ρητώς την προσωρινή καταβολή της εύλογης αμοιβής, δοθέντος ότι προβλέπεται στη συνέχεια ότι οριστικώς αποφαιίνεται το αρμόδιο δικαστήριο. Η άποψη αυτή ενισχύεται και από το όλο πνεύμα των διατάξεων του ν. 2121/1993, που είναι η προστασία των ερμηνευτών, εκτελεστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου. Και τέτοια προστασία δεν θα αποτελούσε μόνον η αναγνώριση της ύπαρξης της απαίτησης (ΜΠρΘ 5748/2010). Πρέπει, συνεπώς, η αίτηση να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν. Η καθ' ης αρνείται γενικά την αίτηση και περαιτέρω με προφορική δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου της κατά τη συζήτηση στο ακροατήριο και με το σημειώμά της, αντέταξε ότι ο αιτών ασκεί καταχρηστικά το δικαίωμά του, περί καθορισμού εύλογης αμοιβής, διότι, όπως επικαλείται, δεν είναι δυνατόν να γίνει διαχωρισμός του προγράμματος, που προβάλλουν οι τηλεοράσεις, αφού η μετάδοση κινηματογραφικών ταινιών ή τηλεοπτικών σειρών είναι μικρό μέρος του συνολικού τηλεοπτικού προγράμματος, με το μεγαλύτερο μέρος να καταλαμβάνεται από ενημερωτικές και αθλητικές εκπομπές, έκτακτα γεγονότα κ.λπ., ήτοι προγράμματα για την παρακολούθηση των οποίων ο αιτών απαιτεί να μη κάνουν οι επιβάτες χρήση των τηλεοράσεων, που δεν καθίσταται εφικτό. Ο εν λόγω ισχυρισμός είναι μη νόμιμος και, συνεπώς, απορριπτέος, αφού μόνο το γεγονός ότι η καθ' ης αδυνατεί να προβεί σε επιλογή των προγραμμάτων, που θα μεταδίδει, χωρίς επίκληση άλλων περιστατικών επαχθούς βλάβης, δεν συνιστά υπέρβαση των

ακραίων αξιολογικών ορίων του άρθρου 281 ΑΚ. Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης της μάρτυρος του αιτούντος ... που εξετάστηκε στο ακροατήριο (η καθ' ης δεν πρότεινε μάρτυρα), όλων των νομίμως επικαλούμενων και προσκομιζόμενων από τους διαδίκους εγγράφων, αυτά που ανέπτυξαν προφορικά και με τα σημειώματά τους οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους και την εν γένει αποδεικτική διαδικασία, μη λαμβανομένης υπόψη της υπ' αριθ. .../14.1.2015 ένορκης βεβαίωσης του μάρτυρα ενώπιον της Συμβ/φου Πειραιά, που λήφθηκε χωρίς προηγούμενη κλήτευση του αντιδίκου, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Ο αιτών είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων των Ελλήνων ηθοποιών και έχει συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 του ν. 2121/1993, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων είναι και η διαπραγμάτευση, συμφωνία, δικαστική επιδίωξη, είσπραξη και διανομή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, που ορίζεται στο άρθρο 49 του ν.2121/1993. Στα πλαίσια των άνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεών του, ο αιτών συνέταξε αμοιβολόγιο εύλογης αμοιβής των δικαιούχων μελών του, το οποίο γνωστοποίησε, κατά το άρθρο 56§3 του ν. 2121/1993, στο κοινό, με τη δημοσίευσή του στις εφημερίδες «.....» της 24.6.2006, «.....» της 21.6.2006 και «.....» της 21.06.2006. Με βάση το αμοιβολόγιο αυτό, προκειμένου για δημόσια μετάδοση από την τηλεόραση έργων Ελλήνων ηθοποιών σε μέσα μεταφοράς και ειδικότερα σε επιβατηγά πλοία γραμμών Αδριατικής και πλοία ελληνικής ακτοπλοΐας (νησιά Αιγαίου), η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε για το έτος 2006 σε 0,03 ευρώ ανά εισιτήριο, που εξακολούθησε να ισχύει και για το επίδικο έτος. Μεταξύ των χρηστών υλικών φορέων ήχου και εικόνας είναι και η καθ' ης ναυτιλιακή εταιρία μεταφοράς επιβατών που, κατά το έτος 2013, εκμεταλλευόταν τα πλοία ... τα οποία εκτελούσαν πλόες στη γραμμή της Αδριατικής με δρομολόγια Πάτρα - Ηγουμενίτσα - Κέρκυρα - Αγκώνα και Πάτρα Ηγουμενίτσα - Κέρκυρα - Αγκώνα - Τεργέστη, ενώ στην ακτοπλοϊκή γραμμή Ηράκλειο-Πειραιάς, εκτελούσαν πλόες τα πλοία της ...

Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι σε καθένα από τα παραπάνω πλοία η καθ' ης είχε εγκαταστήσει τηλεοπτικούς δέκτες στους κοινόχρηστους χώρους (σαλόνια), στους χώρους των επιβατών με αεροπορικά καθίσματα και σε 15 καμπίνες πολυτελείας (LUX) των πλοίων εσωτερικού, καθώς και σε 12 καμπίνες πολυτελείας στα πλοία εξωτερικού, όλες των δύο ατόμων. Η ύπαρξη συσκευών τηλεοράσεων στα παραπάνω πλοία, αποσκοπούσε στη ψυχαγωγία των επιβατών και έδινε τη δυνατότητα στους τελευταίους να έχουν συνεχή πρόσβαση σε όλα τα έργα, που μεταδίδονταν μέσω των προεπιλεγμένων από την καθ' ης κρατικών και ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών, δημιουργώντας έτσι ευχάριστες συνθήκες στο ταξίδι τους. Με τον τρόπο αυτό η καθ' ης, στα πλαίσια της επιχειρηματικής δραστηριότητάς της παρουσίαζε σε αόριστο αριθμό προσώπων μη συνδεδεμένο με τους εκπροσώπους της, με οικογενειακούς ή άλλους άμεσους κοινωνικούς δεσμούς, ερμηνείες και παραγωγές που διαχειρίζεται και προστατεύει ο αιτών οργανισμός. Η παρουσίαση αυτή θεωρείται δημόσια, σύμφωνα με τα ανωτέρω, και ο αιτών για το λόγο αυτό δικαιούται εύλογη αμοιβή. Η τηλεοπτική αυτή μετάδοση, κατά την οποία η καθ' ης διαμόρφωσε τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα με χρήση κεντρικού διανεμητικού δέκτη (κεραίας) σε αόριστο αριθμό ατόμων μέσα σε μια σχέση επικοινωνίας, όχι τυχαία, αλλά στο πλαίσιο της επιχειρηματικής της δραστηριότητας και για τις ανάγκες της, προς επίτευξη των εμπορικών της σκοπών, συνιστά δημόσια εκτέλεση, κατά την έννοια του άρθρου 3 § 2 του ν. 2121/1993. Περαιτέρω, από τα ίδια ως άνω αποδεικτικά μέσα, πιθανολογήθηκε ότι κατά το έτος 2013 διακινήθηκαν με τα προαναφερόμενα πλοία της καθ' ης στις δρομολογιακές γραμμές της Αδριατικής 377.000 επιβάτες και στη δρομολογιακή γραμμή Ηράκλειο - Πειραιάς 765.000

επιβάτες. Ωστόσο, δεν πιθανολογήθηκε ότι όλοι οι επιβάτες, που μετακινήθηκαν με τα παραπάνω πλοία τής καθ' ης, έκαναν χρήση των υλικών φορέων ήχου και εικόνας, που μεταδίδονταν απευθείας από τους ελληνικούς τηλεοπτικούς σταθμούς, δεδομένου ότι πολλοί απ' αυτούς δεν βρίσκονταν, κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, στα σαλόνια, όπου υπάρχουν οι συσκευές τηλεοράσεων, αλλά στα καταστρώματα, τους διαδρόμους ή και τα εστιατόρια, όπου δεν υπάρχουν τηλεοράσεις, επιπλέον πολλοί ήταν αλλοδαποί και βρέφη.

Ενόψει τούτων και συνεκτιμωμένων όλων των ως άνω πραγματικών περιστατικών και κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και λαμβάνοντας περαιτέρω υπόψη την αξία της συγκεκριμένης χρήσης στο πλαίσιο των οικονομικών συναλλαγών, την ποσότητα των εκδοθέντων εισιτηρίων, το χρόνο χρήσης των υλικών φορέων ήχου και εικόνας, που φέρουν εγγεγραμμένα τα έργα των Ελλήνων ερμηνευτών-ηθοποιών, σε συνδυασμό με τον αριθμό και τη θέση δεκτών τηλεόρασης στα ως άνω πλοία της καθ' ης, καθώς και την πραγματική δυνατότητα παρακολούθησης από άποψη χρόνου, ενδιαφερόντων και κατανόησης της ελληνικής γλώσσας, δεδομένης της μεταφοράς και αλλοδαπών επιβατών με τα πλοία των ως άνω γραμμών, τόσο κατά τη χειμερινή, όσο και κατά τη θερινή περίοδο, τηλεοπτικών προγραμμάτων με έργα των μελών του αιτούντος, δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, το χρόνο που οι τηλεοπτικοί σταθμοί καλύπτουν ανάλογα προγράμματα με τα εν λόγω προστατευόμενα έργα, καθώς και τις συμβατικά καθοριζόμενες αμοιβές σε αντίστοιχες περιπτώσεις, κατά τη κρίση του Δικαστηρίου, η εύλογη αμοιβή του αιτούντος, για το έτος 2013, πρέπει να καθοριστεί στο ποσό των 0,02 ευρώ για κάθε εισιτήριο και όχι στο ποσό των 0,03 ευρώ, που ζητεί ο αιτών.

Επομένως, για το επίδικο έτος 2013, η εύλογη και ενιαία αμοιβή του αιτούντος πρέπει να οριστεί στο ποσό των 22.840 ευρώ ($377.000 + 765.000 \times 0,02$ €). Στο αίτημα προσκόμισης καταλόγων με τα έργα που μετέδωσε η καθ' ης, κατά το επίδικο διάστημα, απορριπτό κρίνεται, ως ουσιαστικά αβάσιμο, καθόσον τα έργα αυτά αποτελούσαν μέρος των τηλεοπτικών προγραμμάτων των κρατικών και ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών και πιθανολογείται βάσιμα ότι καθίστανται ευρέως γνωστά στο τηλεοπτικό κοινό με την έκδοση σχετικών εντύπων. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση του ημίσεως του, ως άνω, προσδιορισθέντος ποσού της εύλογης αμοιβής, για την κάλυψη άμεσων και μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών των δικαιούχων, πολλοί από τους οποίους αποβλέπουν στο μοναδικό τους αυτό έσοδο για τη συντήρησή τους, λαμβανομένου υπόψη και του ότι η καθ' ης έχει ήδη αποκομίσει, κατά το επίδικο έτος, οικονομικό όφελος από την εκμετάλλευση των έργων των ηθοποιών μελών των αιτούντων, χωρίς καμία αμοιβή. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω πρέπει η υπό κρίση αίτηση να γίνει εν μέρει δεκτή και ως κατ' ουσίαν βάσιμη και να επιβληθούν σε βάρος της καθ' ης τα δικαστικά έξοδα του αιτούντος, λόγω της ήττας της (176 ΚΠολΔ), κατά τα διαλαμβανόμενα ειδικότερα στο διατακτικό.[...] Καθορίζει προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, που οφείλει να καταβάλει η καθ' ης η αίτηση στον αιτούντα οργανισμό για την χρήση υλικών φορέων ήχου και εικόνας στα αναφερόμενα στο σκεπτικό πλοία της, κατά το έτος 2013, για την τηλεοπτική μετάδοση των ερμηνειών των ηθοποιών μελών της, στο ποσό των είκοσι δύο χιλιάδων οκτακοσίων σαράντα (22.840) ευρώ. Υποχρεώνει την καθ' ης να καταβάλει προσωρινά στον αιτούντα το ήμισυ (1/2) του αναλογούντος σ' αυτόν ανωτέρω ποσού, ήτοι έντεκα χιλιάδες τετρακόσια είκοσι (11.420) ευρώ. Επιβάλλει στην καθ' ης τα δικαστικά έξοδα του αιτούντος, τα οποία ορίζει στο ποσό των τετρακοσίων (400) ευρώ.